

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 360/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 a sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 a sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na krajskom súde prebieha odvolacie konanie v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 To 115/2017 pre trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „odvolacie konanie“). V predmetnom trestnom konaní, v ktorom vystupuje sťažovateľ ako obhajca obžalovaného, bola sťažovateľovi uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 podľa ustanovení § 70 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uložená poriadková pokuta vo výške 250 €. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú proti uvedenému prvostupňovému uzneseniu podal, krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019, ktorým sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje námietku porušenia všetkých jeho označených práv uvedenými rozhodnutiami krajského súdu. V ústavnej sťažnosti argumentuje vlastnou prezentáciou skutkového stavu, ktorého sa uložená poriadková pokuta týka, a uvádza, že ho krajský súd 29. mája 2019 upovedomil o termíne verejného zasadnutia odvolacieho senátu určeného k 13. júnu 2019. Sťažovateľ dôvodí, že vzhľadom na kolíziu označeného termínu verejného zasadnutia s termínom výsluchu iného klienta sťažovateľa (vypočúvaného ako svedka) v trestnej veci vedenej pred Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave požiadal 30. mája 2019 krajský súd o zmenu termínu verejného zasadnutia odvolacieho senátu. Sťažovateľ dopĺňa, že vo veci predmetnej žiadosti o zmenu termínu niekoľkokrát kontaktoval spisovú kanceláriu súdu, kde mu malo byť oznámené, že ho budú, čo sa týka predmetnej záležitosti, ešte kontaktovať, čo sa nestalo.

4. Sťažovateľ predostiera v ďalšom bode ústavnej sťažnosti argumentáciu, ktorú uplatnil v sťažnosti podanej proti prvostupňovému uzneseniu krajského súdu o uložení poriadkovej pokuty. Podľa jeho vyjadrenia *„bol ako advokát rovnako povinný poskytnúť (pozn.: či už v pozícii svedka alebo obžalovaného) právnu pomoc obom klientom“* a *„Uvedené úkony právnej služby je potrebné považovať za rovnocenné. Vychádzajúc z okolností, že klient [REDAKOVANÉ] bol o výsluchu svedka upovedomený skôr (pozn. pričom trval na mojej účasti) ako bol vzatý na vedomie termín verejného zasadnutia na Krajskom súde v Bratislave, som bol v záujme klienta a rešpektujúc jeho právo na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR povinný sa tohto úkonu zúčastniť.“*

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 a sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019, označené uznesenia krajského súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo formulovanom petite zároveň ústavný súd žiada, aby odložil vykonateľnosť označených uznesení krajského súdu.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

11. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje námietku porušenia jeho označených práv uzneseniami krajského súdu, ktorými bola sťažovateľovi v postavení obhajcu obžalovaného v rámci odvolacieho konania uložená poriadková pokuta z dôvodu, že v zmysle oboch rozhodnutí krajského súdu nerešpektoval predvolanie k určenému termínu verejného zasadnutia.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 dohovoru a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019

12. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť iný senát krajského súdu ako súdu druhostupňového. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom uznesení krajského súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 115/2017 z 13. júna 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 dohovoru a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

14. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

15. V zmysle záverov uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia sa úloha ústavného súdu pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v podanej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

16. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 14 a 15 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom sa oboznámil jednak s obsahom odôvodnenia označeného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo

podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa, ako aj s právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

17. Podľa § 293 ods. 10 Trestného poriadku obhajca obvineného sa vždy zúčastní verejného zasadnutia, na ktorom sa koná o odvolaní, ako aj verejného zasadnutia, na ktoré dal podnet svojim návrhom obvinený. Podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku kto napriek predchádzajúcemu napomenutiu ruší konanie alebo kto sa voči súdu, prokurátorovi, alebo policajtovi správa urážlivo, alebo kto bez dostatočného ospravedlnenia neposlúchne príkaz, alebo nevyhovie výzve alebo predvolaniu podľa tohto zákona, toho môže sudca a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt potrestať poriadkovou pokutou do 1 650 eur; ak ide o právnickú osobu, až do 16 590 eur. Na možnosť uloženia poriadkovej pokuty musia byť dotknuté osoby vopred upozornené.

18. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 Tos 61/2019 zo 6. augusta 2019 (v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia krajského súdu, na ktoré sa druhostupňový súd ako na vecne správne odvolal) uviedol krajský súd podrobný popis skutkového stavu, ktorý bol východiskovým základom pre uloženie poriadkovej pokuty sťažovateľovi. Krajský súd popísal podrobne chronologický priebeh odvolacieho konania z hľadiska odročenia určených termínov verejného zasadnutia, kde zdôraznil, že predchádzajúcich osem určených termínov bolo odročených na základe žiadostí obžalovaného alebo sťažovateľa ako jeho obhajcu (v štyroch prípadoch z dôvodov na strane sťažovateľa – zahraničné pracovné cesty a kolízia pojednávaní). Vo vzťahu k poslednému deviatemu z určených termínov verejného zasadnutia stanovenému k 13. júnu 2019 krajský súd uviedol, že sťažovateľ, ktorý bol o konaní verejného zasadnutia upovedomený 29. mája 2019, doručil krajskému súdu 4. júna 2019 žiadosť o zmenu termínu verejného zasadnutia z dôvodu kolízie s naplánovaným výsluchom iného klienta sťažovateľa, ku ktorej pripojil „*predvolanie svedka - poškodeného*“ a tiež pripojil splnomocnenie uvedeného klienta. Krajský súd argumentoval, že v odvolacom konaní plne rešpektoval právo obžalovaného na obhajcu, keď v minulosti akceptoval mnohonásobné žiadosti o zmenu určených termínov verejného zasadnutia a nepristúpil k aplikácii ustanovenia § 42 Trestného poriadku, teda k ustanoveniu náhradného obhajcu. Krajský súd zdôraznil, že účasť sťažovateľa na úkone výsluchu iného

klienta v postavení svedka v inom trestnom konaní nemohol kvalifikovať ako tak závažný dôvod, ktorý by ospravedlnil odročenie naplánovaného verejného zasadnutia odvolacieho konania pred krajským súdom, a to zvlášť s prihliadnutím na skutočnosť, že predmetné odvolacie konanie prebieha už od 24. októbra 2017 a bolo niekoľkonásobne odročené z dôvodov na strane obhajoby (dôvody na strane obžalovaného, ako aj sťažovateľa ako jeho obhajcu). Krajský súd takisto dôvodil stanoviskom, že v prípade kolidovaného výsluchu mal sťažovateľ postavenie nie obhajcu svojho klienta, ale len postavenie advokáta, právneho zástupcu svedka, ktorého možnosti zasahovať do výsluchu sú značne limitované v porovnaní s možnosťami obhajcu obvineného, teda sťažovateľ bol zastupiteľný inou osobou. Krajský súd takisto dodal, že sťažovateľ k označenému úkonu výsluchu svedka nebol vopred predvolaný, resp. o ňom upovedomený, pričom v prípade dotknutého odvolacieho konania mal vedomosť o určenom termíne už 29. mája 2019. Krajský súd tak uzavrel, že uprednostnenie úkonu výsluchu svedka – klienta sťažovateľa ako ospravedlniteľný dôvod pre neúčast' na nariadenom termíne verejného zasadnutia odvolacieho konania vo veci obžalovaného klienta sťažovateľa nemohol akceptovať. Krajský súd tak považoval právny záver prvostupňového uznesenia o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi z dôvodu nerešpektovania predvolania k určenému termínu verejného zasadnutia za vecne správny a sťažovateľovu sťažnostnú argumentáciu neuznal.

19. Pokiaľ ide o rámcové limity, ktoré mali byť pri interpretácii aplikovanej právnej úpravy Trestného poriadku rešpektované, je ústavný súd toho názoru, že aplikácii dotknutých ustanovení trestnoprocesného kódexu, na ktoré sa krajský súd vo svojom rozhodnutí odvolal, má predchádzať výklad dotknutých ustanovení konvenujúci účelu aplikovanej právnej úpravy. Systematický výklad relevantnej právnej úpravy by mal zohľadniť účel dotknutého inštitútu poriadkovej pokuty, základné zásady Trestného poriadku (najmä § 2 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom) a tiež individuálne okolnosti prípadu sťažovateľa.

20. Ústavný súd, bez toho, aby skĺzol k podrobnej interpretácii dotknutých ustanovení Trestného poriadku, resp. inštitútu poriadkovej pokuty podľa Trestného

poriadku, poukazuje na to, že zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh konania vedúci k naplneniu účelu trestného konania, teda aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, podľa možnosti, čo najrýchlejšie, aby bolo rešpektované právo dotknutých subjektov trestného konania, tak obvineného, ako aj poškodeného, na prejednanie ich trestnej veci v primeranej lehote. Takýto výklad akcentuje aj už spomenutú zásadu trestného konania zakotvenú v ustanoveniach § 2 ods. 7 Trestného poriadku.

21. Vychádzajúc zo svojej judikatúry, podľa ktorej z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom, poukazuje ústavný súd na ďalší dôležitý aspekt, ktorým je princíp primeranosti (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 67/2018). V súlade s uvedeným princípom primeranosti tak treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až potom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali. V kontexte okolností prípadu sťažovateľa sa ústavný súd nedomnieva, že by bol postup krajského súdu v uvedenom smere excesný, odporujúci označenému princípu. Sťažovateľ mal totiž v predmetnom odvolacom konaní postavenie obhajcu obžalovaného, ktorého účasť bola v zmysle už citovaného ustanovenia Trestného poriadku na úkone verejného zasadnutia nevyhnutná. Navyše, z dôvodov pričítateľných práve na vrub strany obhajoby (dôvody na strane obžalovaného a v niektorých prípadoch na strane sťažovateľa) bolo prebiehajúce odvolacie konanie viacnásobne odročené, čím došlo k závažnejšiemu narušeniu jeho plynulosti. V prípade kolidujúceho úkonu išlo o výsluch svedka, teda bol sťažovateľ v postavení advokáta (nie obhajcu) pri úkone zastupiteľný. Vo všeobecnosti treba zdôrazniť, že záujmy sťažovateľa a práva jeho klientov na poskytnutie právnej pomoci nie sú a priori nadradené povinnosti všeobecného súdu prejednávať trestné veci plynule a v primeraných lehotách.

22. Ústavný súd je toho názoru, že postup krajského súdu, ktorý v záujme upevnenia svojej autority a súčasne v záujme zabezpečenia plynulosti a rýchlosti trestného konania (u ktorého je navyše požiadavka na plynulosť konania v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj judikatúry ústavného súdu značne prísnená), v súlade so svojím postavením inštancie výsostne oprávnenej organizáciou a vedením priebehu konania po predchádzajúcom poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty (v upovedomení o verejnom zasadnutí) sankcionoval sťažovateľa nerešpektujúceho predvolanie k termínu verejného zasadnutia, kde svoje rozhodnutie primerane a zrozumiteľne odôvodnil, zodpovedal vymedzeným zákonným mantinelom a účelu zakotveného inštitútu poriadkovej pokuty. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). V nadväznosti na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľa smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého procesu v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu vo veci, kde predmetom konania bolo uloženie poriadkovej pokuty vo výške 250 €. V danom prípade je nevyhnutné zohľadniť intenzitu namietaného porušenia zákona (jeho ústavnoprávny rozmer), ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietaná suma zjavne nedosahuje ani desaťnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. O takú situáciu, ako už bolo povedané, však v prípade sťažovateľa nejde. Ústavný súd tak dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to aj s obsahom ďalších označených článkov ústavy, preto

sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. S ohľadom na uvedené bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu